

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Emiko Jean
TOKYO EVER AFTER

Copyright © 2021 by Emiko Jean.

All rights reserved.

Published by arrangement with Rights People, London

Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05029-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

TOKIO,
zauvek

EMIKO
DŽIN

Prevela Isidora Obradović

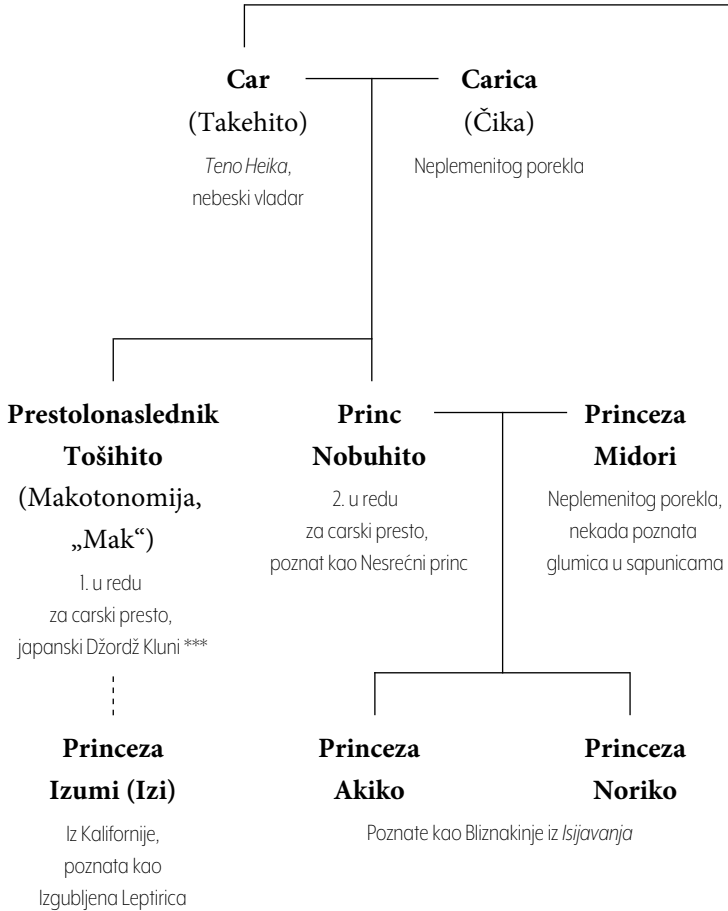
VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

Za sve devojke koje se vode srcem

CARSKA PORODICA*

Car Čova**

* nezvanični rodoslov sa beleškama

** pokojni

*** pre Amal i pre blizanaca

Carica Aimi**

**Princeza
Kuniko****

Abdicirala,
ostavila sve
svojoj partnerki
za tenis, Sej

**Princeza
Tamako**

**Princ
Jukihito**

3. u redu
za carski presto

**Princeza
Jumiko**

Napustila Carsku kuću,
udala se za čoveka neplemenitog
porekla, ne može biti srećnija

**Princeza
Asako**

Neplemenitog porekla,
tajno ima mačke

**Princ
Jasuhito**

4. u redu za carski
presto, spava sa
plišanim medvedićem

**Princeza
Sačiko**

Verena za čoveka
neplemenitog porekla

**Princ
Masahito**

Redosled za carski presto
više nije ni važan, insistira
da mu se soba čisti
tri puta dnevno

**Princ
Jošihito**

Većinu vremena
provodi u tokijskoj
ulici crvenih fenjera

TOKIJSKI TRAČEVI

Izgubljenoj Leptirici potkresana krila

4. april 2021.

Venčanje premijera Adačija i naslednice brodovlasnika Haje Tadžime, održano u luksuznom hotelu *Nju Otani*, bilo je prožeto vanvremenskom elegancijom. Iako je ovo premijerov drugi brak (prva žena preminula mu je pre nekoliko godina), nisu štedeli ni na čemu. Muškarci su nosili frakove. Žene su nosile svilu. Čaše su bile prepunjene *dom perinjonom*. Po baštenskim bazenčićima plivali su crno-beli labudovi uvezeni iz Australije. Gosti su predstavljali istinski praznik za oči sačinjen od višeg sloja japanskog društva, uključujući i carsku porodicu. Prisustvovalo je čak i njegovo carsko visočanstvo prestolonaslednik Tošihito, uprkos stalnim neslaganjima sa premijerom.

Ali fokus uopšte nije bio na njihovom sporu, pa čak ni na nevesti i mladoženji. Sve oči su bile uprte u novopečenu princezu, njeno carsko visočanstvo princezu Izumi, poznatu i kao Izgubljena Leptirica. Ovo venčanje označilo je njen zvanični ulazak u japansko visoko društvo. Hoće li poleteti – ili pasti?

Što se tiče odevne kombinacije, njeno carsko visočanstvo princeza Izumi svakako je bila na visini zadatka, u svilenoj haljini boje žada i sa Mikimotovim biserima, koje joj je direktno iz carskih trezora poklonila carica. Medijima nije bio dozvoljen ulazak na samu proslavu, ali po svemu sudeći, događaj je bio besprekoran.

Emiko Džin

Zašto je onda Izgubljena Leptirica jutros viđena kako se ukrcava na voz za Kjoto? Agencija carske kuće insistira na tome da je u pitanju bio planirani, unapred zakazani put na selo. Ali svi znamo da je carska vila u Kjotu mesto u koje članovi carske porodice idu da se pokaju. Prošle godine, njegovo carsko visočanstvo princ Jošihito boravio je tamo dok se oporavljao od neovlašćenog putovanja u Švedsku.

Izgleda da su ovoj leptirici potkresali krila. Šta je to njeno carsko visočanstvo princeza Izumi uradila, da zasluži da je proteraju sa carskog imanja u Tokiju? Niko ne zna. Ali neko definitivno jeste u nevolji...

Sveta je dužnost najboljih prijatelja da vas ubeđuju da radite ono što ne bi trebalo da radite.

„Ti ovo nikada nećeš završiti. Probala si. Stvarno si probala“, rekla je Nora, pomenuti najbolji prijatelj. „Dala si sve od sebe.“

„Sve od sebe“ sastojalo se od petominutnog pokušaja da napišem esej na temu ličnog razvoja u *Avanturama Haklberija Fina*. Nora bi trebalo da mi pomaže. Pozvala sam je da dođe radi moralne podrške. „Najbolje da samo odustanemo i pređemo na nešto drugo.“ Bacila se na moj krevet sa rukama preko očiju – bukvalna definicija padanja u nesvest. Veoma dramatično.

Njen argument je prilično ubedljiv. Imala sam četiri nedelje da vodim taj dnevnik. Danas je ponedeljak. Treba da ga predam u utorak. Ne znam dovoljno dobro matematiku da bih izračunala šanse da završim na vreme, ali kladim se da su niske. Zdravo, posledice mojih postupaka. Srećemo se ponovo, stari prijatelju.

Nora je iznenada promolila glavu iza mog jastuka. „Gospode bože, koliko tvoj pas zaudara.“

Privukla sam Tamagočija sebi. „Nije on kriv.“ Moj mešanac terijera pati od retkog oboljenja žlezda za koje ne postoji lek. Njuška mu je toliko ružna da je slatka, a ima i grozan fetiš u vezi sa sopstvenim šapama. Sâm sebi sisa prste.

Prilično sam sigurna da sam se pojavila na ovoj planeti samo da bih volela ovog psa.

„Ne smem da otkačim ovaj domaći. Potreban mi je da bih dobila prolaznu završnu ocenu za ovaj predmet“, rekla sam, iznenadivši samu

sebe. Retko sam ja glas razuma. Priznanje: u našem prijateljstvu ne postoji glas razuma. Razgovori nam obično teku na sledeći način:

Nora predloži lošu ideju.

Ja oklevam.

Nora složi razočaran izraz lica.

Ja smislim još goru ideju od njene.

Nora složi oduševljen izraz lica.

U suštini, ona pokreće, a ja udvostručujem. Ako sam ja Džesika Bil, ona je Timberlejk; ako sam ja Bela, ona je Edvard; ako sam ja *Džerzi Šor*, ona je Poli Di. Moja nerođena sestra. Saučesnica u svim nevaljalstvima. Tako je još od drugog razreda, kada smo se zbližile zbog slične boje kože – koja je za nijansu tamnija od belaca u Maunt Šasti* – i zajedničke nesposobnosti da sledimo jednostavna uputstva. „Nacrtaj cvet!“ *Podrugljiv smeh*. A može na primer i ceo okeanski pejzaž sa morskim zvezdama kriminalcima i delfinom detektivom koji ne igra po pravilima?

Zajedno činimo polovinu Azijske ženske družine, skraćeno: AŽD. Hansani i Glori su druga polovina. Uslovi članstva su strogi i ispunjavaju se tako što bar delimično morate da budete azijskog porekla. U gradu sa uvezenom šarenom odećom u *taj-daj* stilu i zastavama Konfederacije, čovek sebi nikako ne može priuštiti da bude diskriminativan.

Nora me je prostrelila pogledom. „Vreme je da odustaneš. Da se prilagodiš. Da pređeš preko toga. Da se pomiriš sa neuspelom. Hajdemo u *Emporijum*. Pitam se da li im onaj slatki momak još radi na kasi. Sećaš li se kada se Glori sva usplahirila i naručila sladoled sa *risiz* penisima? Hajde, Zum-Zum“, rekla je, mameći me.

„Volela bih da nikada nisi čula moju mamu da me tako zove.“ Pomerila sam se, na šta mi se Tamagoči istrkao iz ruku. Nije nikakva tajna: volim ga više nego što on voli mene. Napravio je par krugova, a zatim legao, gurnuvši sebi bradu u zadnjicu. Pre. Slat. Ko.

Nora slegnu ramenima. „Ali ipak jesam, i divno je. Sada ne mogu da *ne* koristim to.“

„Meni se najviše sviđa Izi.“

* Grad u Kaliforniji na obroncima planine Šasta. (Prim. lekt.)

„Tebi se najviše sviđa Izumi“, odvrtila je.

Tačno. Ali do trećeg razreda ta tri sloga čula sam iskasapljeno dovoljno puta da sebi pojednostavim ime. Ovako je lakše. „Ako belci mogu da nauče klingonski, mogu da nauče i da ti izgovore ime.“

Kad je u pravu – u pravu je. „Istina“, priznala sam.

Moja drugarica počela je da lupka prstima po stomaku, što je jasan znak da joj je dosadno. Pridigla se u sedeći položaj, sa mačjim osmehom – tajnovitim, samozadovoljnim. Još jedan od razloga što više volim pse. Nikada ne verujte mačkama, poješće vam lice ako umrete. (Nemam dokaza za ovo. Samo snažan predosećaj.) „Zaboravi onda na *Emporijum*. Osećam se bledo i neprivlačno.“

Sada se već cerim. Prošle smo ovo već dosta puta. Sa zadovoljstvom ću igrati ovu igru. „Možda bi samo trebalo da se osvežimo i probamo iznova?“, predložila sam, uvek od pomoći. Tamagoči načuli uši.

Nora je mudro klimala glavom. „Veliki umovi slično misle.“ Uputivši mi još jedan osmeh, izletela je iz sobe do maminog glavnog kupatila, poznatog još i kao carstvo kozmetike. Teško je razmišljati o tome šta se nalazi na onom pultu od ispucanog vinila a da vam *ne pođe* voda na usta – sjajne lakirane kutijice pune Šanelovih paleta senki za oči, La Prerijeva noćna krema, Iv Sen Loranov ajlajner. E da, trebaju li nekome korejski proizvodi za negu kože? Da, molim. Svaki taj mali dekadentni užitak obećava bolje sutra. U fazonu: situacija je trenutno veoma loša, ali zaista mislim da će ovaj bronzer u nijansi *zlatna boginja* sve preokrenuti.

Ironija je u tome što je sva ova skupa šminka zapravo dijametralna suprotnost maminoj mirnoj praktičnosti. *Vozi tojotu prijus*, reciklira na nenormalnom nivou (ponekad pomislim da je rodila dete samo da bi imala nekoga da joj pomogne da okrene kompost), i jednokratne najlonke koristi više puta. Imamo ostatke sapuna? Gurnuće ih u staru čarapu i iz njih izvući poslednju trunku pene. Svaki put kada mami ukažem na ovo licemerje, jednostavno me ne registruje. „Šta god“, kaže. „Sve je to deo moje ženske ispunjenosti.“ Nije da se ne slažem. Nas žene odlikuje mnoštvo različitih karakteristika. U suštini, sve se svodi na to da su sjaj za usne i rumenilo mamina sitna zadovoljstva. A Norino

i moje potpuno zadovoljstvo ispoljava se u tome da se mackamo dok mama predaje u lokalnoj višoj školi.

Zatekla sam Noru kako nanosi Diorov sjaj za usne i viri kroz roletne. „Džouns vam je ponovo u dvorištu.“

Prešavši preko tepiha, pridružila sam se Nori u virenju kroz prozor. Da, to jeste on. Komšija iz kuće pored naše trenutno nosi mekani roze šešir, belu majicu kratkih rukava, žute kroksice, i sarong koji je toliko šaren da je to uvredljivo – ko je uopšte stvorio taj rđavi odevni predmet?

Donosi dve tegle tamne tečnosti i stavlja ih na naš zadnji trem. Verovatno je u pitanju kombuha. Tom bradatom čudu od čoveka sviđa se moja mama. Pravi svoj čaj, drži pčele, a na njegovoj omiljenoj majici piše „Ljubav ne vidi boje“. To je, naravno, laž. Ljubav definitivno vidi boje. Primer: kada sam napokon skupila hrabrost da u sedmom razredu kažem svojoj simpatiji da mi se sviđa, odgovorio je sa: „Izvini, ne ložim se na Azijke.“ Od tada je moj ljubavni život na istom ukletom putu. Prethodna veza mi se završila katastrofalno. Zvao se Forest i prevario me je na žurki povodom kraja školske godine. Raskid je bio prilično pristojan. Počela sam da trljam jednu stranu stomaka, odjednom osetivši oštar bol – verovatno od gasova, sigurno ne od sećanja na to.

„Malo je jezivo što stalno donosi nešto tvojoj mami. Slično kao mačka lualica koja ti na tremu ostavlja mrtve miševе.“ Nora zatvori sjaj i spoji usne. Tamnocrvena boja koju je upravo nanela savršeno odgovara njenoj ličnosti. Reč „suptilno“ ne postoji u njenom rečniku.

Prekrstila sam ruke. „Pre dve nedelje doneo joj je herbarijum.“ Mama jeste profesorka biologije, ali njena prava strast leži u botanici. Koliko god on ne ume da se obuče, ima šmeka. Priznajem.

Odvojivši se od prozora, Nora je bacila sjaj na mamin prekrivač sa buvljaka. Mama je ljubitelj starih stvari. „Da li je ovo taj herbarijum koji joj je napravio? *Retke severnoameričke orhideje?*“ Sada je kod maminog noćnog stočića i pretura joj po stvarima. Kakvo njuškalo.

„Ne“, rekla sam. „To je nešto drugo.“ Nikada pre nisam obraćala mnogo pažnje na tu knjigu. Jer... retke orhideje i tako to.

Nora je otvorila prvu stranu. „Opa, šta je ovo?“ Lupnuvši prstom po prvoj strani, počela je da čita. „Moja voljena Hanako...“

Tokio, zauvek

Bio mi je potreban trenutak da shvatim šta sam čula. *Voljena? Hanako?* Skočivši na nju, uzela sam joj knjigu.

„Otela mi“, promrmljala je, naslanjajući bradu na moje rame. Rukopis je uredan, ali iskošen, a olovka skoro izbledela.

Moja voljena Hanako,

Neka ove reči iskažu ono što ne mogu reći:

*Želim da ti budem blizu
kao vlažna sukinja
slanoj devojci na kiši.
Uvek si mi u mislima.
– Jamabe no Akahito**

*S ljubavlju,
Makoto Mak 2003.*

Nora tiho zazvižda. „Izgleda da Džouns nije jedini *ne baš tajni* obožavalac tvoje mame.“

Sela sam na krevet. „Mama nikad nije spomenula nijednog Makota.“ Ne znam kako da se osećam u vezi sa tom činjenicom. Čudno je razmišljati o životu vaših roditelja pre vašeg rođenja. Možda sam narcis, ali pravo tinejdžera je da veruju da je sve počelo onog trenutka kada su se oni rodili. U fazonu: *Izi je stigla. Zemljo, možeš početi da se obrćeš.* Ne znam, možda je to nešto što osećaju samo jedinci. Ili je mene moja mama toliko volela da mi se naprosto činilo da je tako.

Još obrađujem informacije koje sam upila, kada mi Nora pažljivo kaže: „Hej, pa... Ti si rođena 2003.“

„Da.“ Progutavši knedlu, nastavila sam da zurim u stranicu. Naše misli krenule su u istom, malo verovatnom, ali intuitivno ispravnom pravcu. Mama je rekla da je zatrudnela na poslednjoj godini studija.

* Japanski pesnik iz VIII veka. (Prim. lekt.)

Moji roditelji su bili u istoj generaciji na Harvardu i diplomirali su 2003. Moj otac je bio student na razmeni iz Japana. Veza za jednu noć. *Ali ne i greška*, na tome je uvek insistirala. *To nikada nije mogla da bude greška*.

I dalje zurim u to ime. *Makoto. Mak*. Koje su šanse da je mama imala dve afere sa dva različita Japanca iste godine kada sam se rodila? Bacila sam pogled na Noru. „Ovo bi mogao da bude moj otac.“ Čudno je izgovoriti to naglas, teško. Tabu.

Tema mog oca oduvek je bila samo biografska fusnota. *Izi su 2003. godine začeli Hanake Tanaka i nepoznati Japanac*. Ne osećam se loše što ne znam odakle sam potekla. Čerka sam XXI veka, nije me sramota maminog seksualnog oslobođenja. Poštujem njene odluke, iako od reči „mama“ i „seks“ zajedno želim nešto da zapalim.

Ono što me boli u duši jeste *neznanje*. Hodam ulicom, gledam u ljude i pitam se: Jesi li ti moj otac? Poznaješ li mog oca? Znaš li možda nešto o meni što ja ne znam?

Nora me je pogledala pažljivo. „Znam taj pogled. Probudila ti se nada.“

Zagrlila sam knjigu. Ponekad mi je teško da ne budem ljubomorna na najbolju drugaricu. Ona ima toliko toga što ja nemam – dva roditelja i ogromnu porodicu. Provela sam jedan Dan zahvalnosti u njenoj kući. Taj prizor bio je kao slika Normana Rokvela, samo sa pripitim ujakom, farsijem, sosom od nara i torticama od japanske jabuke umesto obične pite od jabuka. Ona tačno zna odakle je, ko je, i šta joj je bitno.

„Stvarno“, izgovorila sam konačno.

Nora sede, bocnuvši me laktom. „Stvarno? Možda ti je ovo tata. Možda i nije. Nema potrebe za prebrzim zaključcima.“ *Prekasno*.

Kao dete, dosta sam razmišljala o svom ocu. Ponekad sam zamišljala da je zubar ili astronaut – a jednom sam, iako to nikada neću priznati naglas, poželela i da je belac. U stvari, poželela sam da su mi oba roditelja bela. Bela je bila prelepa. Bela je bila boja mojih lutaka, manekenki i porodica koje sam vidala na televiziji. Kao i skraćivanje imena, bleđi ten i okrugle oči mnogo bi mi olakšali život, a svet učinili pristupačnijim.

Bacila sam pogled na stranicu. „Harvard sigurno ima evidenciju o bivšim studentima“, rekla sam drhtavim glasom. Nikada pre nisam

se usudila da potražim svog oca. Uglavnom ga i ne spominjem. Kao prvo, mama me nije baš podsticala na to. A činjenica da nikada nije bila voljna da priča o njemu *obeshrabrila* me je. Stoga sam ćutala, ne želeći mnogo da talasam u moru našeg odnosa. I dalje ne želim. Ali takođe ne bi trebalo ovo da radim sama. Zar to nije ono čemu služe najbolji prijatelji? Da vam pomognu da se nosite sa teretom?

Klik. Blesak. Nora je uslikala stranicu. „Raščistićemo mi ovo“, obećala je. Bože, volela bih da mogu da popijem njeno samopouzdanje. Kada bih imala barem polovinu količine koju ona ima. „Jesi li dobro?“, upitala je.

Usne mi drhte. U grudima osećam nervozu. Ovo bi moglo da bude nešto značajno. Izuzetno značajno. „Da. Samo se osećam preplavljeno emocijama.“

Nora me je zagrlila, stežući me čvrsto. Dugo smo se grlile. „Ne brini“, rekla je iskreno. „Pronaći ćemo ga.“

„Stvarno to misliš?“ Sva nada koju imam zablitala mi je u očima.

Mačji osmeh se vratio. „Da li će kolači biti moja propast?“

„Na osnovu učestalosti konzumiranja, rekla bih da hoće.“

Klimnula je glavom brzo i samouvereno. „Pronaći ćemo ga.“

Vidite? Saučesnica u svemu.

2

Škola. Podne. Utorak. Tumaram hodnicima Srednje škole „Maunt Šasta“. Prošlo je osamnaest sati otkako su mi knjiga o retkim orhidejama i jedna poluprovokativna pesma okrenule svet naglavačke.

Veče i jutro su mi bili grozni. Toliko mnogo pitanja motalo mi se po glavi – da li je mama lagala da ne zna ko mi je otac? Ako jeste, zašto? Zna li moj tata za mene? Ako zna, zašto me nije želeo? Bogami, teško mi je. Trudila sam se da obuzdam sve nade, istovremeno pokušavajući da maksimalno izbegavam majku. Dobro je da sam odlična u vrdanju. Ispod mog kreveta nalazi se pola flaše breskovače i pregršt ljubavnih romana (osiromašeni vojvoda plus naslednica iz nižeg društvenog sloja jednako prava ljubav zauvek). Mama ne zna ni za šta od toga. Ključ je u tome da se bude ležeran – ja sam samo devojka koja živi svoj život, ništa posebno.

Ugledala sam ulaz u biblioteku. Zaletevši se još više, progurala sam se kroz grupu kauboja i dve devojke po imenu Harmoni i iza sebe zalupila dvokrilna vrata.

Ah, napokon tišina. Kad bi bar misli bilo tako lako isključiti. Duboko u planinama knjiga, Nora me čeka kao na iglama. I ja sam napeta. U poslednjih sat vremena AŽD je zahvatila oluja poruka.

Nora

O BOŽE. O BOŽE. O BOŽE.

Nora

Veoma važne vesti. Hitan sastanak

AŽD-a u biblioteci za ručak.

Tokio, zauvek

Glori

Tamo jedemo svaki dan.

Ja

?

Nora

Nemojte da kasnite. Ne želite
da propustite ovo.

Glori

Ako se opet radi o trećoj bradavici
Denija Mastersona...

Nora

SAMO SE NADAJ!

Hansani

A neki nagoveštaj?

Ja

??

Nora

Ma važi. I da uništim svoje veliko otkrovenje?
Ne ljutite se, moraćete da sačekate.

Potisnula sam balon nade koji mi se pojavio u grudima. Norine značajne vesti verovatno nemaju nikakve veze sa mojim navodnim ocem. Ona živi za to da saziva hitne sastanke.

„*Najzad.*“ Nora me je uhvatila za ruku, provlačeći me između redova policajaca. Isplivale smo u severoistočnom delu prostorije. Vitka Hansani, poreklom iz Šri Lanke, i Glori, polu-Filipinka sa obrvama za koje bih umrla ili ubila, čekaju nas za našim uobičajenim stolom. Ove devojkice.

Moje devojke. Posedujemo jedinstvenu sposobnost da prostim zurenjem jedna u drugu znamo tačno šta druga oseća. Zbližile smo se u osnovnoj školi, gde smo naučile da je naša najveća „mana“ naš izgled.

Ja sam to saznala od Emili Bilings. Saterala me je u ćošak školskog autobusa, pokazujući mi da je oči zalepila tako da budu preterano iskošene. Zнала sam da sam drugačija, ali nisam znala da je biti drugačiji loše, dok mi neko nije ukazao na to. Naravno, smejala sam se zajedno sa drugom decom. Na kraju krajeva, humor je uvek najbolja odbrana. Pretvarala sam se da me nije povredilo. Baš kao što sam se pretvarala i da me nije zbolelo kada me je neko dete pitalo da li moja porodica slavi napad na Perl Harbor kao Božić. Ili kada su učenici tražili da im pomognem sa domaćim iz matematike. Naivčine, užasna sam sa brojevima. Ipak, svaki put kada se tako nešto desi, nešto u meni uvene, postišeno i tiho.

U svakom slučaju, nas četiri se potpuno razumemo. Sve znamo kako je teško trpeti kulturološka podbadaња. Noru stalno ispituju zašto ne nosi hidžab. Ljudi se pitaju da li je Glori usvojena svaki put kada je sa svojim tatom, koji je belac. Hansani neprestano trpi imitiranja Apuovog naglaska iz *Simpsonovih* – pogrešna država, za početak. I naravno, uvek se nađe i ono univerzalno *ne, ali odakle si zapravo?*

Devojke su već počele sa ručkom – hleb i humus za Hansani, salata sa jajima za Glori. Iznad našeg stola nalazi se znak na kojem piše: ZABRANJENO KONZUMIRANJE HRANE I PIĆA. Pih, pravila su tu da bi se kršila.

Bacila sam ranac i flašicu vode na sto, osmehujući im se. Nora je sela na stolicu pored moje i pucnula prstima ispred Glorinog lica. „Laptop.“

Glori se upiljila u nju. „Reci ’molim te’“, kazala je, svejedno vadeći sjajni *krombuk*.

Nora ju je bocnula olovkom. „Znaš da te obožavam, iako me nekada nerviraš.“ To jeste istina. Ja to, doduše, nikada ne bih priznala. Glori je tip osobe koji će nekome gurnuti prst u usta dok zeva kako bi pokazala svoju nadmoć. Nora se, sa druge strane, ne plaši to da kaže. Njihov odnos je najbolje opisati kao toplo-hladan. Toliko su slične, a ne naslućuju to.